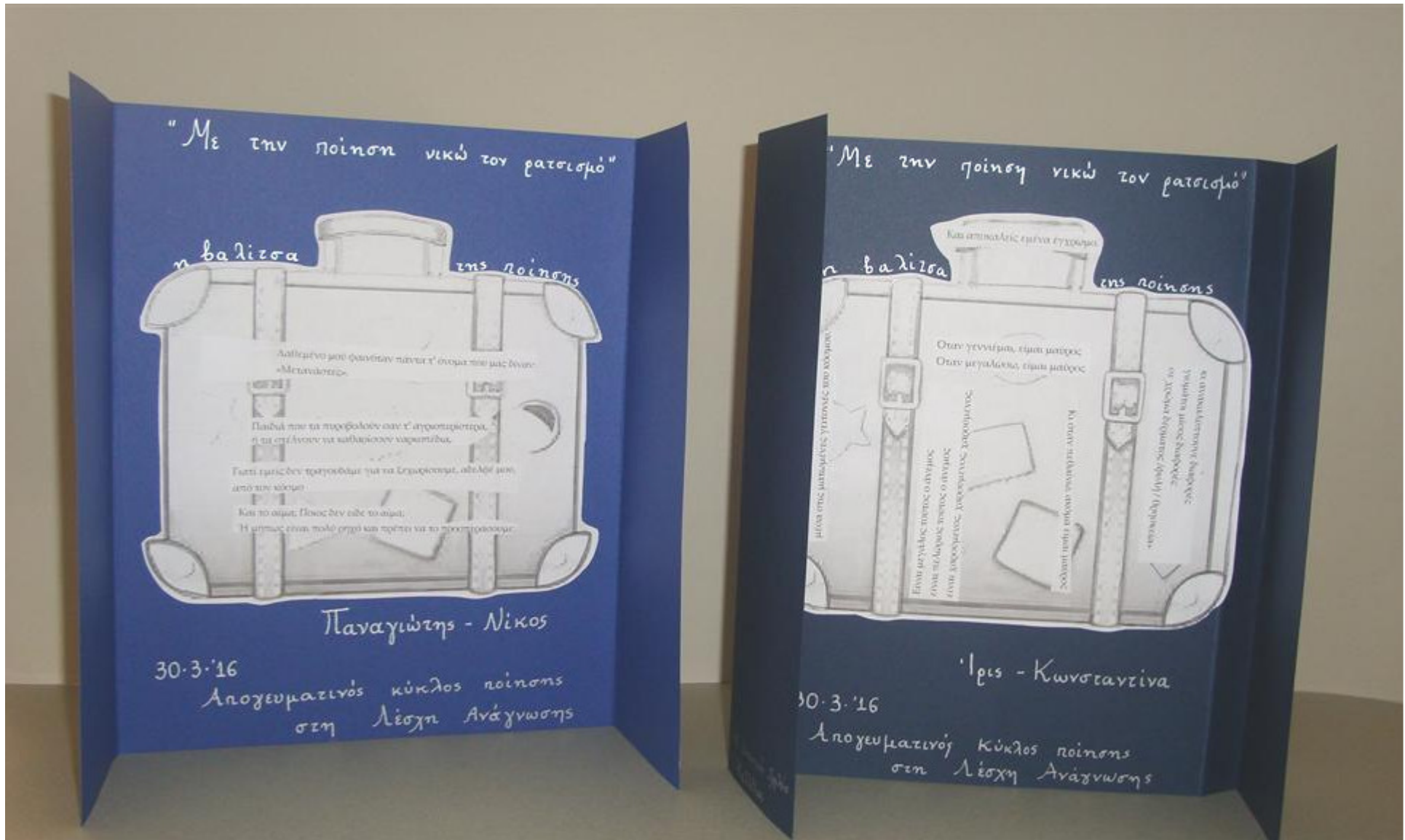
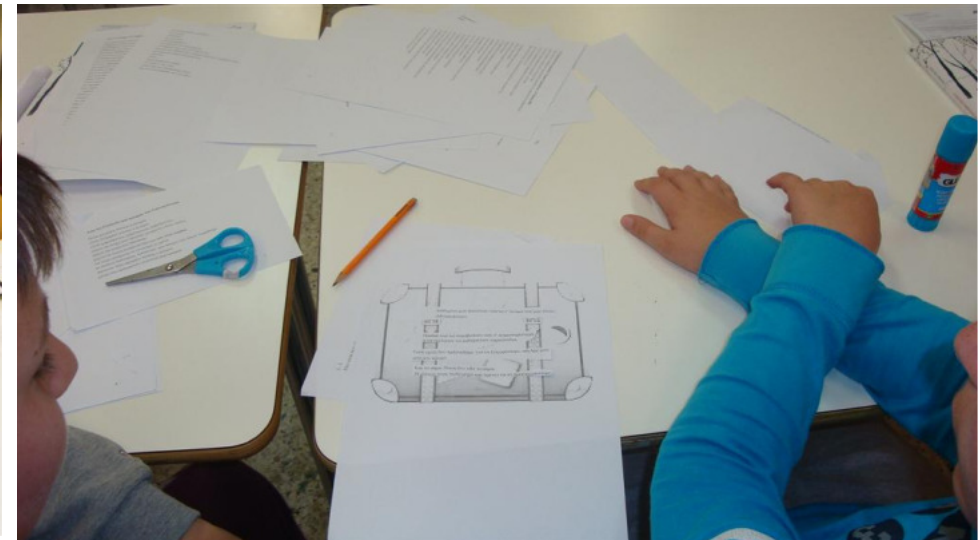

Δημιουργική γραφή – οι βαλίτσες της ποίησης

Δημιουργική γραφή - εργαστήριο ποίησης

Το νόημα των λέξεων

[με αφορμή τη συλλογή εκπαιδευτικού υλικού για τους μικρούς πρόσφυγες]

Όταν λέω τη λέξη αγάπη

η λέξη μου σημαίνει αυτό ακριβώς που σημαίνει:

τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο.

Εσύ, όμως, μέσα από τη σκηνή σου,

με τα πελώρια μάτια σου να με κοιτάζουν,

να με εξετάζουν, να με ανακρίνουν,

να με αναμετρούν,

θέλησες κάτι παραπάνω...

Κι εγώ, που σχεδίαζα να σου φέρω τα φθαρμένα μου παπούτσια

και το σχισμένο μου μπουφάν,

το παλιό μου παιχνίδι,

εγώ, ξαφνικά, με είδα

να θέλω να ρίξω τα τείχη που με έκλεισαν

χωρίς να το καταλάβω,

να μετρώ όλο μου το χαρτζιλίκι

και να μπαίνω στο παιχνιδάδικο

να παίρνω λευκές κόλλες χαρτί

να σου γράψω... να σου ζωγραφίσω...

Δημιουργική γραφή – συλλογικό ποίημα

τι όμως;

Αφήνω τις κόλλες λευκές, λοιπόν,

να στις στείλω με πολλούς μαρκαδόρους

κι ένα καινούριο παιχνιδάκι

διαλεγμένο για σένα

για να μου γράψεις με ζωγραφιές εσύ ό,τι δεν
μπόρεσα εγώ να σου πω

δώσ' μου τις λέξεις σου πάρε το χέρι μου

δεν άνθησαν ματαιώς οι αμυγδαλιές φέτος...

(συλλογικό)

Το ταξίδι των προσφύγων

Δημιουργική γραφή – ένα δικό μου ποίημα

Πάνω στην τσουχτερή άμμο
πατάνε τα πόδια των προσφύγων.
Κάτω από τη δυνατή βροχή, περπατάνε.
Πατώντας μέσα σε ρυάκια και λίμνες,
ανεβαίνοντας πάνω σε βουνά
και τέλος περιμένοντας μέσα σε μικρές σκηνές,
περιμένοντας το άνοιγμα των συνόρων.
Χάνοντας τα πάντα,
χάνοντας ό,τι είχαν και δεν είχαν,
χάνοντας την αξιοπρέπειά τους.
Το χειρότερο είναι ότι μερικοί
χάνονται για πάντα
στα βάθη των θαλασσών,
στα βάθη των ψυχών της οικογένειάς τους,
στα βάθη του σύμπαντος.
Κι εσείς απορείτε, πώς θα καταφέρουν
να ζήσουν αυτά τα παιδιά.
Αυτά τα νεογέννητα, αυτά τα μικρά,

αυτά τα αθώα που δε φταίνε σε τίποτα
για όλα αυτά που βιώνουν...
Μα πώς;
Δίχως τροφή, δίχως νερό, δίχως τίποτε.
Άραγε, γίνεται;
Την απάντηση την ξέρουν μόνο εκείνα.
Την κρύβουν κάτω από τα χαμογελαστά
πρόσωπά τους.
Και εσείς από την άλλη, αν ήσασταν εσείς,
θα φοβόσασταν, θα πεινάγατε, θα διψούσατε;
Θα βρίσκατε, άραγε, τη δύναμη να το φωνάξετε
παντού;
Αυτά τα παιδιά προσπαθούν να βρουν αυτή τη
δύναμη.
Θέλουν να το φωνάξουν.
Θέλουν να πουν ότι φοβούνται, ότι πεινάνε και
ότι διψάνε. Μα δεν μπορούν.

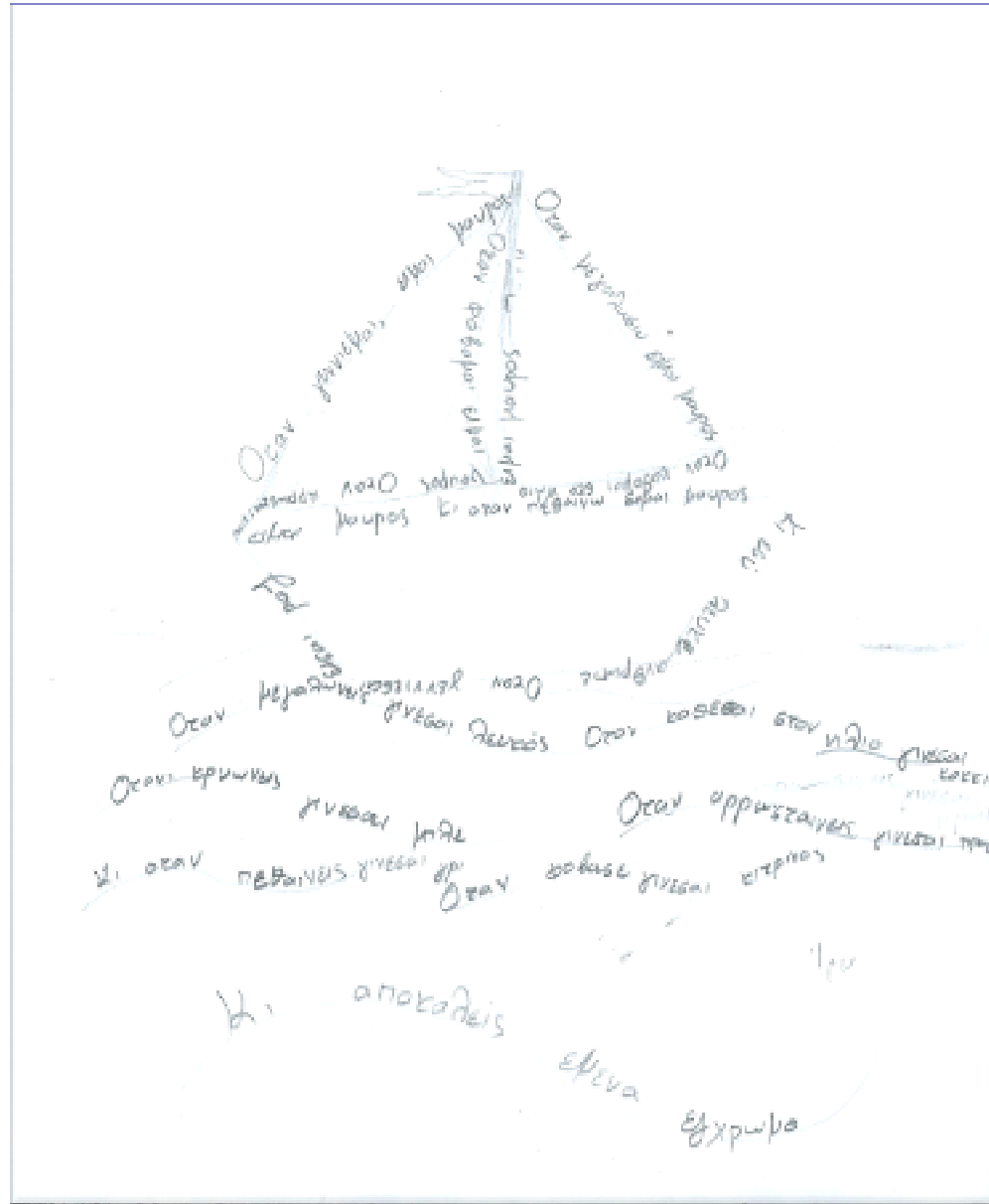
Σαν άλλος ποιητής η φωνή μου ραγίζει τη σιωπή:
Πώς μπορείτε λοιπόν να κοιμάστε;

Φωτεινή Μαράτου, μαθήτρια της Ε' Τάξης

δημιουργική γραφή – φτιάχνουμε καλλιγράμματα

Ποίημα ανώνυμου παιδιού από την
Αφρική (προτάθηκε από τα Ηνωμένα
Έθνη ως το καλύτερο ποίημα του 2006)

Όταν γεννιέμαι, είμαι μαύρος
Όταν μεγαλώσω, είμαι μαύρος
Όταν κάθομαι στον ήλιο, είμαι μαύρος
Όταν φοβάμαι, είμαι μαύρος
Όταν αρρωσταίνω, είμαι μαύρος
Κι όταν πεθαίνω, ακόμα είμαι μαύρος
Κι εσύ λευκέ άνθρωπε
Όταν γεννιέσαι, είσαι ροζ
Όταν μεγαλώνεις, γίνεσαι λευκός
Όταν κάθεται στον ήλιο, γίνεσαι κόκκινος
Όταν κρυώνεις, γίνεσαι μπλε
Όταν φοβάσαι, γίνεσαι κίτρινος
Όταν αρρωσταίνεις, γίνεσαι πράσινος
Κι όταν πεθαίνεις, γίνεσαι γκρι
Και αποκαλείς εμένα έγχρωμο...

Άλλες προτάσεις

διαβάζουμε λογοτεχνία

και με διάφορους εκπαιδευτικούς σχεδιασμούς

κατανοούμε βαθύτερα τους ήρωες

μαθαίνουμε να διαβάζουμε πίσω από τις
γραμμές του κειμένου

αναδεικνύουμε θέματα και μοτίβα του έργου

Άλλες προτάσεις

Διαβάζουμε επιλεγμένες σελίδες από το βιβλίο της Γλυκερίας Γκρέκου *Η Μοναξιά των Συνόρων* για να φτιάξουμε (ενδεικτικά):

- α. το περίγραμμα της ηρωίδας (*role on the wall*)
- β. μια παγωμένη σκηνή για να ανακρίνουμε τους πρωταγωνιστές της (*Eavesdropping* ή *spotlighting* ή «ανοιχτή πόρτα»)
- γ. μια σκηνή στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα (*forum*)
- δ. το όνειρο της Χαμιντάινα, όταν κοιμάται στο μαξιλάρι της Χαρούλας (αυτοσχεδιασμός)

Άλλες προτάσεις

Κάρτα ομάδας

Απόψε την ώρα του βραδινού φαγητού η οικογένειά σας θα σας ανακοινώσει ότι πρέπει να εγκαταλείψετε τη χώρα σας. Εσείς αρνείστε, αλλά η μητέρα και ο πατέρας και ο μεγαλύτερος αδερφός σας επιχειρηματολογούν. Θα σας συνοδεύσει ένα έμπιστο πρόσωπο. Είναι άγνωστο αν και πότε θα επιστρέψετε...

- Δραματοποιούμε τη σκηνή της αναχώρησής μας. Φτιάχνουμε σε ομάδες ο καθένας τη βαλίτσα του. Τι θεωρούμε πως είναι το πιο σημαντικό για να πάρουμε μαζί μας; Έπειτα συζητάμε όλοι μαζί σαν ομάδα και επιλέγουμε μια από τις βαλίτσες για να την παρουσιάσουμε στην ολομέλεια. Τους εξηγούμε τους λόγους για τους οποίους την επιλέξαμε. Τι ήταν αυτό που μας δυσκόλεψε;

Γιατί εμείς δεν τραγουδάμε για να ξεχάσουμε, αδελφέ μου,
από τον κόσμο
εμείς τραγουδάμε για να σμίξουμε τον κόσμο.

Γ. Ρίτσος

Γ' Στάδιο:

Κλείσιμο της δραστηριότητας

α. παρουσιάζουμε στην ολομέλεια
τις δημιουργίες μας

β. ανοίγουμε το σφραγισμένο κουτί, διαβάζουμε τα
χαρτάκια και αναστοχαζόμαστε πάνω σε ό,τι
γράψαμε

γ. μοιραζόμαστε συναισθήματα

δ. τραγουδάμε μελοποιημένη ποίηση
(πρόταση: Την πόρτα ανοίγει το βράδυ, ποίηση
Τάσος Λειβαδίτης, μουσική Μίκης Θεοδωράκης)

δ. τραγουδάμε μελοποιημένη ποίηση

≡ YouTube^{GR}

ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΑΝΟΙΓΩ ΤΟ ΒΡΑΔΥ - ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Την πόρτα ανοίγω το βράδυ

Στίχοι: Τάσος Λειβαδίτης
Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης
Πρώτη εκτέλεση: Μίκης
Θεοδωράκης

Την πόρτα ανοίγω το βράδυ,
τη λάμπα κρατώ ψηλά,
να δούνε της γης οι θλιμμένοι,
να 'ρθούνε, να βρουν συντροφιά.

Να βρουνε στρωμένο τραπέζι,
σταμνί για να πει ο καημός
κι ανάμεσά μας θα στέκει
ο πόνος, του κόσμου αδερφός.

Να βρουνε γωνιά ν'
ακουμπήσουν,
σκαμνί για να κάτσει ο τυφλός
κι εκεί καθώς θα μιλάμε
θα 'ρθει συντροφιά κι ο Χριστός.

Άλλες προτάσεις

β. ένας κόσμος, όπως τον ονειρεύομαι...

Χρειαζόμαστε χαρτί του μέτρου χωρισμένο σε τόσα μέρη όσα και οι μαθητές-τριες της τάξης μας. Αν θέλουμε, γράφουμε-κολλάμε πάνω στο χαρτί στίχους ποιητών, λέξεις, φράσεις. Κάθε παιδί παίρνει θέση μπροστά στον χώρο του για να ζωγραφίσει έναν κόσμο καλύτερο, πιο δίκαιο, πιο ειρηνικό για όλους τους ανθρώπους, έτσι όπως τον κάνει να τον φαντάζεται ο στίχος του ποιητή ή οι σκέψεις του ήρωα ή όποιο άλλο κείμενο (ίσως και αυτό που έγραψε). Ακούγεται μουσική. Μόλις σταματά (σε σύντομο χρόνο, για να μην ολοκληρώνουν τη ζωγραφιά τους), θα πρέπει να αλλάξουν θέσεις, να πάνε στον διπλανό τους και ο τελευταίος να γίνει πρώτος (αν είναι κρεμασμένο το χαρτί, αλλιώς γυρνάμε κάτω σε κύκλο), για να συνεχίσουν τη ζωγραφιά του προηγούμενου μέχρι να σταματήσει ξανά η μουσική και τότε να μετακινηθούν στην επόμενη θέση.

Στο τέλος μοιραζόμαστε εντυπώσεις και συναισθήματα.